

Sygn. akt IV K 701/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSR Radosław Lorenc

Protokolant : Agata Lipniewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 czerwca 2018 r. sprawy

K. R.

c. Z. i M. z d. W.

ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

W dniu 11 października 2016 r. w S. przy ul. (...) w salonie (...) dokonała przywłaszczenia powierzonych pieniędzy w kwocie 840 zł, czym działała na szkodę firmy (...) sp. z o.o.,

to jest o czyn z art. 284 § 2 kk

o r z e k a

I uznaje oskarżoną K. R. za sprawcę zarzucanego jej czynu i na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec niej odnośnie tego przestępstwa warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

II na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonej K. R. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

III na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądza od oskarżonej K. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, w tym na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 701/14

UZASADNIENIE

K. R. zatrudniona była w salonie (...) na podstawie umowy zlecenia przy ulicy (...) w S. prowadzonego na rzecz (...) Spółka z o.o z siedzibą w B... W dniu 11 października 2016 r. przyszła ona do pracy wraz ze swoim ówczesnym partnerem K. S. (1), aby zmienić innego pracownika. Od pracownika tego otrzymała kwotę 840 złotych na wypłaty wygranych dla klientów salonu. Gdy zostali sami K. S. (1) namówił K. R., aby ta zabrała ww. kwotę oraz aby opuścili salon gier przed formalnym zakończeniem pracy. K. R. zgodziła się na to i zabrała kwotę 840 złotych należącą do jej pracodawcy opuszczając miejsce pracy i nie zabezpieczając go. Po tym zdarzeniu wyjechała wraz z K. S. (1) do W.. We wrześniu 2017 r. wróciła ona do kraju. Po tym, gdy została poinformowana przez funkcjonariuszy Policji, iż jest poszukiwana do niniejszej sprawy w dniu 11 września 2017 zwróciła ona Spółce (...) Spółka z o.o. przekazem pocztowym zabraną kwotę 840 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej K. R., k. 121-122, 148,
- zeznania świadka, k. D. R., k. 5-9, 84v (148),
- zeznania świadka K. S. (2), k. 67-68 (148),
- protokół oględzin, k.13-17, 56-57,
- fotografie, k. 30, 79
- przekaz pocztowy, k. 124,
- kserokopia dowodu osobistego, k. 86,

K. R. ma 20 lat. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Jest panną. Aktualnie jest w ciąży. Zatrudniona jest w przedsiębiorstwie swojej matki. Dotychczas nie była karana sędownie w związku z popełnieniem przestępstw.

Dowód:

- karta karna, k. 106, 143,
- dane osobowopoznawcze, k.123,
- karta przebiegu ciąży, k. 146,
- wyjaśnienia oskarżonej, k. 121,

Oskarżona K. R. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż czynu tego dokonała pod wpływem dużo starszego jej ówczesnego partnera K. S. (1), który polecił jej zabrać pieniądze i porzucić pracę, na co się zgodziła. Po tym wyjechała wraz z nim do W., gdzie rozstała się z nim. Po powrocie do kraju we wrześniu 2017 r. zgłosiła się do organów ścigania, a nadto zwróciła przywłaszczoną kwotę pokrzywdzonej Spółce.

Okoliczności popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej czynu nie budziły wątpliwości. Oskarżona bowiem w pełni przyznała się do zarzucanego jej czynu. Sąd nie miał powodu aby nie dać jej wiary w zakresie opisu zdarzenia, w tym że dokonała go pod wpływem innej osoby. Nie ma to jednak znaczenia dla jej odpowiedzialności, gdyż podjęła ona samodzielnie decyzję o przywłaszczeniu powierzonego jej mienia. Również zeznania świadka D. R. nie zaprzeczają wersji oskarżonej.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na dowodach z dokumentów, w tym dotyczących osoby oskarżonej oraz dowodu wpłaty kwoty 840 złotych przez oskarżoną. Odnośnie dowodów tych Sąd nie miał żadnych wątpliwości, co do ich wiarygodności.

Czyn, którego dopuściła się oskarżona stanowi przestępstwo kwalifikowane z art. 284 § 2 kk, do którego znamion należy przywłaszczenie rzeczy powierzonej. Taka sytuacja miała miejsce w realiach niniejszej sprawy. Otóż oskarżonej powierzono mienie w postaci pieniędzy w kwocie 840 złotych, które następnie zabrała dla siebie i postąpiła z nim jak właściciel.

Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa (art. 66 § 1 kk).

Natomiast w myśl art. 67 § 1 kk warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia.

Wina oskarżonej w świetle zebranego materiału dowodowego, nie budzi wątpliwości. Nadto społeczna szkodliwość czynu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności zdarzenia, w tym to że działała ona pod wpływem namowy innej osoby, której ufała i z którą była związana emocjonalnie, świadczy iż nie była ona znaczna, chociaż większa aniżeli znikoma. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym to, iż oskarżona naprawiła szkodę w całości. K. R. nie była dotychczas karana w związku z popełnieniem przestępstwa, do tego prowadzi obecnie ustabilizowany tryb życia, więc warunkowe umorzenie prowadzonego przeciwko niej postępowania karnego uzasadnia przypuszczenie, że będzie przestrzegała on porządku prawnego. Okres 1 roku próby jest wystarczający dla zweryfikowania, czy oskarżona wyciągnie należyte wnioski z niniejszego postępowania, szczególnie czy będzie przestrzegała obowiązującego porządku prawnego. Dodatkowo, aby uświadomić oskarżonej nieopłacalność zachowań sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnym Sąd uznał, iż należy zasądzić od niej świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 500 złotych, która to kwota - biorąc pod uwagę aktualną sytuację osobistą oskarżonej - będzie możliwa do spełnienia i będzie dla niej dostateczną dolegliwością.

Brak było podstaw dla zwolnienia oskarżonego z konieczności poniesienia kosztów sądowych szczególnie iż osiąga on dochody będąc zatrudniona w przedsiębiorstwie swojej matki, wobec czego Sąd zasądził od niej na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 61, poz 363 z późn. zm.) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył jej opłatę.